

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ТА
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН

МАТЕРІАЛИ

круглого столу до Дня юриста України

5 жовтня 2023 року

Біла Церква 2023

УДК 378-053:63:001:81:008:165(063)

Матеріали круглого столу до Дня юриста України (БНАУ, 05 жовтня 2023 р.). - Біла Церква, 2023. - 57 с.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Бровко Н.І., д-р. юрид. наук, професор, завідувач кафедри конституційного права та теоретико-правових дисциплін

Макарчук В.В., - к.юрид. наук, доцент кафедри конституційного права та теоретико-правових дисциплін

Відповідальний за випуск – **Макарчук В.В.** канд. юрид. наук.

До збірника ввійшли матеріали і тези доповідей, подані Круглого столу з нагоди Дня юриста (Біла Церква, 05 жовтня 2023 року, Білоцерківський національний аграрний університет) до Організаційного комітету.

влади, також може бути шкідливою для довіри суспільства до судової влади як незалежної та неупередженої інституції []». Проте стабільне законодавство – це досконале та дієве законодавство. І наразі Україна, враховуючи думки міжнародної спільноти намагається йти шляхом реформування та змін.

Висновок. Таким чином, основними напрямками щодо підвищення довіри до суду мають бути чіткі процедури добору суддів, їх перевірка на добросовісність, проведення заходів із актуальних проблем судочинства для молоді, проведення Днів відкритих дверей у судах, висвітлення актуальної інформації про діяльність судів, співпраця із закладами освіти для проведення спільних заходів із висвітлення актуальних проблем судового захисту прав і свобод людини та громадянина, висвітлення роботи суду у ЗМІ, комунікація із громадськістю, проведення тренінгів для громадськості щодо порядку звернення до суду, правильності складання та оформлення процесуальних документів. Тобто рівень підвищення довіри до суддів також буде стрияти підвищенню правової культури населення, що є вимогою реформування, а удосконалення системи правосуддя сприятиме утвердженню правопорядку, який ґрунтується на високому рівні правової культури, діяльності всіх суб'єктів суспільних відносин на засадах верховенства права та захисту прав і свобод людини, а в разі їх порушення – справедливого їх відновлення у розумні строки.

Список використаних джерел

1. Указ Президента України «Про Стратегію розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021-2023 роки» від 11 червня 2021 року № 231/2021 <https://www.president.gov.ua/documents/2312021-39137>

2. Висновок Європейської комісії “За демократію через право” (Венеціанська комісія) «Щодо змін до законодавчих актів, які регулюють статус Верховного Суду та органів суддівського врядування від 6-7 грудня 2019 р. <https://www.echr.com.ua/document/visnovok-shhodo-zmin-do-zakonodavchix-aktiv-yaki-regulyuyut-status-verhovnogo-sudu-ta-organiv-suddivskogo-vryaduvannya/>

УДК 343.1

СИМАНОВА С.І., канд. юрид. наук,
доцент кафедри публічно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет

ЗДАТНІСТЬ ЗАСТОСОВУВАТИ ЗНАННЯ З КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРАВА ЮРИСТАМИ У ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Проаналізовано застосування знань кримінально-процесуального права юристами у практичній діяльності в контексті засвоєння основних положень чинного Кримінально-процесуального кодексу.

Ключові слова: кримінально-процесуальне право; юрист; кримінальний процес; орган досудового розслідування; кримінальне правопорушення; кримінальне провадження; суд; прокурор; захисник; слідчий; дізнавач.

Кримінальний процес — це врегульована нормами кримінально-процесуального права діяльність органів досудового розслідування, слідчого, прокурора, судді і суду з розкриття злочинів (кримінальних правопорушень та проступків), викриття й покарання винних, недопущення покарання невинних, а також система правовідносин, яка виникає між учасниками кримінального провадження, громадянами, посадовими особами, установами, підприємствами та організаціями, які залучаються до кримінально-процесуальної діяльності[1].

Із вищевказаного визначення можна зробити висновок, що знання кримінально-процесуального права використовують: органи досудового розслідування (слідчі) під час здійснення досудового розслідування злочинів; дізнавачі під час провадження дізнання по кримінальним проступкам; прокурор під час здійснення процесуального керівництва по кожному кримінальному провадженню, та підтриманню обвинувачення в суді; захисник, під час здійснення захисту прав свої клієнтів протягом досудового розслідування, та в суді; суд під час здійснення правосуддя, розгляду кримінальних проваджень та винесення вирків суду.

Учасники кримінального провадження повинні знати, що завдання, які вони виконують, чи то захист особи, чи процесуальне керівництво, чи здійснення правосуддя повинні відповідати завданням кримінального процесу. Такі завдання чітко окреслені у ст. 2 Кримінально-процесуального кодексу України. Зокрема: захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень; охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження; забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура [2].

Юрист-процесуаліст повинен пам'ятати про засади кримінального провадження, на яких ґрунтується увесь кримінальний процес. Зокрема це конституційні засади, які окреслені в Основному законі (верховенство права, законність, презумпція невинуватості, та ін.), та спеціальні засади, тобто такі, які суто відносяться до норм Кримінального процесу (заборона двічі притягувати до кримінальної відповідальності за одне і те саме правопорушення, змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості, та ін.).

Юристу-процесуалісту варто чітко розмежовувати учасників кримінального провадження, тобто осіб, що беруть у ньому участь і володіють передбаченими законом процесуальними правами та обов'язками. Зокрема, мова йде про учасників кримінального провадження, зі сторони обвинувачення та захисту. Розмежовувати їх права та обов'язки.

Здійснюючи захист своїх клієнтів юрист-адвокат повинен знати всі частини-стадії кримінального процесу, які є цілісною системою кримінального процесу. Так, досудове розслідування починається з внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань. На цій стадії проводяться слідчі дії, підозрюваній особі вручається повідомлення про підозру, та приймається рішення про направлення кримінального провадження до суду, може бути прийнято рішення про закриття провадження, або ж звернення із клопотанням про застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру. Наступна стадія - судове провадження у першій інстанції, яке включає в себе підготовче провадження, судовий розгляд, та винесення судового рішення. Наступними не менш важливими стадіями є провадження в суді апеляційної інстанції та касаційної інстанції, які здійснюють розгляд скарг на рішення суду першої інстанції. Останньою стадією є провадження за нововиявленими обставинами, тобто такими, що не були раніше відомі суду, і за якими кримінальне провадження повертається на новий розгляд.

Для успішного ведення кримінально-процесуального діловодства юрист повинен мати навички для складання процесуальних документів, які повинен отримати у закладі вищої освіти під час опанування професії юриста, закріпивши отримані знання на практиці.

Висновок. Юрист-процесуаліст повинен володіти необхідними знаннями чинного Кримінально-процесуального законодавства, бути добре обізнаними із нормами Кримінального процесуального кодексу України, вміти правильно складати процесуальні документи, та постійно підвищувати свій професійний рівень отримуючи нові знання, адже українське законодавство постійно зазнає змін, які повинні бути враховані у професійній діяльності юриста.

Список використаних джерел

1. Ортинський В.Л., Гумін О.М., Канцір В.С. та ін. за ред. В. С. Канціра. Кримінальний процес України: навч. посіб. М-во освіти і науки України, Нац. ун-т «Львів. політехніка». — Львів: Вид-во Львів. політехніки, 2015. 356 с.
2. Тертишник В.М. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. Вид. 15-те, доповн. і перероб. К.: Правова Єдність, 2018. 854 с.

УДК 340

МАЛИШКО І.В.,

старший викладач кафедри публічно – правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет

В тезах аналізується міжнародна практика застосування інституту медіації.

Ключові слова: медіація, мирова угода, вирішення конфліктів, врегулювання спорів.

МІЖНАРОДНА ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ ІНСТИТУТУ МЕДІАЦІЇ

Право на укладення мирової угоди є актуальним засобом врегулювання спорів у цивільному процесі. Окрім того, що інститут мирової угоди є одним із проявів принципу диспозитивності у цивільному процесі, у процесі захисту даний інститут виконує роль важливого інструмента для усунення протиріч між сторонами.

Практика застосування медіації в якості ефективного способу вирішення спорів притаманна багатьом країнам світу.

У країнах Європейського Союзу законодавче регулювання зазначених відносин здійснюють, як правило, рекомендаційні акти: «1) Рекомендації Рее (2002) 10 щодо медіації в цивільних справах; 2) Рекомендації Рее (2001) 9 щодо альтернативного судового розгляду спорів між адміністративними органами і сторонами – приватними особами (адміністративні справи)» [1]. Окрім того, законодавства більшості держав ЄС відмовилися від спроби детального регулювання цих методів. Самі сторони спору, чи посередники (медіатори) можуть обирати найбільш підходящі способи вирішення спорів у кожному конкретному випадку, при цьому створюючи нові прецеденти. Також у залежності від сфери використання можуть застосовуватися і різні способи примирення.

ЗМІСТ

Бровко Н. І. Підвищення рівня довіри до судової влади як основний напрям реформування судової системи в контексті розбудови України та євроінтеграції.....	3
Сімакова С. І. Здатність застосовувати знання з кримінально-процесуального права юристами у практичній діяльності.....	5
Малишко І. В. Міжнародна практика застосування інституту медіації.....	8
Бойко І. О. Роль нотаріусів у розбудові держави в умовах євроінтеграції.....	10
Сморода П. О. Запровадження платних камер у СІЗО як етап євроінтеграції України.....	12
Ярмолюк М. С. Роль адвокатів у розбудові держави в умовах євроінтеграції.....	14
Макарчук В. В. Роль юристів у реформуванні сектору національної безпеки і оборони як складової євроінтеграції України.....	16
Мельник Л. М. Ідеї української державності Андрія Шептицького у формуванні світоглядно-патріотичної та державницької позиції юристів.....	19
Шевченко Д. М. Культура-як консолідуючий чинник державотворення України.....	21
Сокиринська О. А. Поняття колективного покарання у міжнародному гуманітарному праві.....	24
Любченко О. О. Роль судової системи в розбудові української держави в умовах євроінтеграції.....	25
Міщенко Я. О. Роль і значення юристів в розбудові української держави в умовах євроінтеграції.....	27
Бастюченко Д. Є. Роль юристів в розбудові української держави європейського зразка.....	29
Линник Т. В. Концептуальні підходи до диференціації прав і свобод людини і громадянина.....	30
Дмитренко М. О., Кудря А. В. Конституційна скарга: досвід впровадження та проблемні питання.....	33
Ломакіна І. Ю. Проблема реалізації права на працю молоді під час воєнного стану в Україні.....	39
Терещук М. М. Корпоративна юриспруденція: умови євроінтеграції та роль юристів в цьому процесі.....	42
Пашенко В. В. Міжнародне співробітництво та дипломатія: аспекти співпраці з міжнародними партнерами та важливість дипломатичних зусиль у контексті євроінтеграції.....	44